

Fremgangsmaade, ſom ſtemmer med ſund og god konſtitutionel Forretningsgang at ville i en Finantslov ved 3die Behandling ſtrænge en ſaa væſentlig Indtagt, der ſpiller en Hovedrolle paa Statens aarlige Balance? De have tilkjendegivet, at de ville indſætte paa Finantsloven de ſærlige Fonds, de have tilkjendegivet, at Valg og Bemædeloſte ville være Gjenſtand for deres Opmærkſomhed? Kan dette ſiges at være en Opdræben ligeoverſer Finantsloven, ſom vidner om Tilbøielighed til at frede om en god og rolig Udvikling? Jeg gab vidt, om det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ſte Valgkreds (Winther) agter at ſtemme for denne Dagsorden. (Winther: Det ſkal De nok ſaae at høre!). Ja, jeg tænkte det jo nok, men det havde været ſaa behageligt, om det ærede Medlem havde kunnet indſkrænke ſig til blot Ja eller Nei. Dog — jeg behøver ikke at tvivle. Det ærede Medlem har i denne Samling opført et ſørgeligt Skueſpil. Han har viiſt, hvor lidt det gamle Ord taler ſandt, at Kjærlighed avler Gjenkjærlighed; thi den Kjærlighed, han nærer for Flertallet i denne Forſamling, er lige ſaa rørende, ſom den Gjenkjærlighed, der viſes ham, er ringe. Dag for Dag optræder det ærede Medlem og meddeler os det ſmertelige Faktum, at han ikke hører til Flertallet, at han ſaa gjerne vilde høre til det, men at han ikke er kommen ind i det, at han ikke kan opnaa den Plads, ſom han ſaa gjerne vilde have. Men det ærede Medlem er udholdende. De Herrer af Flertallet kunne ikke ſlippe for ham, han bliver ved at banke paa og banke paa, og kan han ikke komme med paa anden Maade, ſætter han ſig ſaſt ſom en Burre og følger dem i Alt, hvad de gjøre, og regnes paa denne Maade dog i Virkeligheden med til dem. Naar det ærede Medlem i Dag vil ſtemme for denne Adreſſe, hvori der tales om den rolige Udvikling, om den ſunde og harmoniſke indre Udvikling, vil jeg dog bede om, at denne Afſtemning maa blive ſtillet i Belysning af de Forſlag, det ærede Medlem har ſtillet ved 2den Behandling af Finantsloven. Der er ingen af alle de 102 Medlemmer af denne Forſamling og alle de Mænd, der have været Medlemmer af denne Forſamling eller af Landſtthinget, der nogenſinde har miſbrugt det private Initiativ ſom det ærede Medlem, der i den Grad har indbragt unnlige Lovforſlag, men der er heller ikke noget Medlem, der i den Grad har tilfideſat alle Genſyn ved Benyttelſen af den Ret, de have til at ſille Uendringsforſlag. Saadanne Uendringsforſlag, ſom det ærede Medlem ſtillede under Finantslovens 2den Behandling, ſom med Et ſlog en Streng over Alt, hvad der gjaldt Her og Flaade. (Winther: Det er uſandt!). — I den Henſeende appellerer jeg til Thinget. (Stemmer: Det er ikke rigtigt!). Er det ikke rigtigt, at det ærede Medlem har ſtillet Forſlag, ſom ſlog en Streng over Ordningen af Her og Flaade og nebfatte det med et Beløb af — feiler jeg ikke — 2 Millioner?

(Modſigelse). Ja, det er flere Dage ſiden. (Winther: 300,000 Rbd.). Nu vel, er det da en Maade, hvorpaa en Finantslov kan behandles at ſtille Forſlag ſom diſſe ved dens anden Læsning? Jeg tror det ikke, og er det ikke det bedſte Vidneſbyrd om, at i alt Fald det ærede Medlem, naar han ſtemmer for Adreſſen — (Winther: Det veed De jo ikke!) Jeg ſlutter det; thi han følger Flertallet; ſkjøndt de ikke følge ham, følger han dem. I Forſlaget til Adreſſen er der en Paſſus, om hvilken jeg maa tilſtaa, at den paa mig har gjort et beſynderligt Indtryk. Det er den lange Sætning, ſom er indfat angaaende Slesvig. Jeg maa tilſtaa, at jeg ikke forſtaar den Tankegang, ſom bringer Henviſningen til Sønderjylland med ind paa dette Sted. Som Sætningerne ſtaa, gjøre de Indtryk af at være preſede derind med Magt, de ſtaa ikke i nogenſomhelſt harmoniſk Forbindelse med det Øvrige. Men hvorledes dette end forholder ſig, tillader jeg mig at anſe for givet, at Bevægelſer ſom de, der have fundet deres Udtryk gjennem de ſyv Dagsordener og nu gjennem den foreſlaede Adreſſe, ikke ere af den Art, at de knytte Slesvigs Befolkning til os. Jeg tror det ikke, og jeg ſlutter det væſentlig deraf, at i den Tid, da vi vare ſaa lykkelige at kunne ſe ſleſvigſke Repræſentanter her eller i en anden Forſamling, hvor Danſke ſad, mindes jeg ikke, at diſſe have betraadt nogen Lei ſom den, der nu følges af de Herrer, hvorimod jeg erindrer mange Udtalelſer, ſom gaa i modſat Retning. Men lad os under alle Omſtændigheder være enige om, at Udviklingen af vore indre Forhold helſt maa foregaa — og i den Henſeende kan jeg henholde mig til Ytringer af de Herrer ſelv — uden Appel ſom denne; jeg tror, at det er bedſt at lade dette Forhold ligge udenfor, og i alt Fald er det viſt, at det er en Miſforſtaeſe, naar de Herrer tro, at Arbejdet for en Regjering med Genſyn til, hvad der ſkal gjøres for Slesvig, vil blive lettere ved at følge den Lei, paa hvilken de ſøge at føre os. Jeg tror, at jo roligere, lempeligere, ſtillere vore Forhold udvillig ſig, deſto bedre for vort Omdømme. (Uſbrydelse af Kjær.) Ja, vil det ærede Medlem ikke have den Willighed at vente lidt; det er jo muligt, at det ærede Medlem da kan tale ſelv. — Den Forudsætning, fra hvilken den hele Adreſſe gaar, er den, at der i Danmark ſkal beſtaa et parlamentariſk System, at dette System ſkal finde ſit Udtryk deri, at Regjeringen ſkal ſammensættes paa en ſaadan Maade, at den ſtemmer overens med Folkethingets Flertal. I den Henſeende er i de foregaaende Dage leiſighedsviſ under Debatten ſaldet forſkjellige Ytringer, ſom ikke ere uden Interesſe. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Sørenſen) citerede ſaaledes en Udtalelſe af Monrad vedrørende dette Forhold. Han ſagde, at Monrad havde ved en Leiſighed yttret, at Landſtthinget